

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput II. Varij sanctæ fiduciaë fontes, ex passione ac morte Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

versus fidem cogitationibus. Quocirca si quando animum tuum ejusce generis tentatio aliqua importunius sollicitet; non omittes illico ad istud obvium atque solenne presidium confugere; sed sive ad Christi crucifixi pedes advolutus, sive eum complexus & cordi orive apprimens, aliquam pro tuo affectu adhibebis ex subjectis aspirationibus; quæ ex scriptura ferè depromptæ sunt, & ad usum præsentem accommodatæ.

Dices igitur illi: *Domine, salvum me fac. Ecce motus magnus factus est in mari; & tenebra operiunt terram cordis mei. Emitte manum tuam de alto, & eripe me; fulgura coruscationem, & dissipa omnes perturbationes inimici. Emitte lucem tuam & veritatem tuam: & illumina vultum tuum super nos. Illumina oculos meos ne unquam obdormiam in morte, & prævaleat adversus me inimicus; qui intendit arcum suum in tenebris, ut sagittet in occultis immaculatum. Exurge Deus, judica causam tuam: Adjutor meus & susceptor meus es tu. Spes mea ab uberibus matris mee. Non dimittam te, nisi benedixeris mihi. Et his similia. Quibus id consequere, ut inter brachia Salvatoris, si non continuo optatam pacem animique tranquillitatem invenias, at solatium tamen in tribulatione, & lumen ac robur singulare adversus diaboli turbamenta accipias.*

CAPUT II.

*Varij sanctæ fiducia fontes ex passione ac morte
I E S U Christi.*

Quantam fiduciam in Christi Salvatoris nostri passione ac morte (quantum ad æternam salutem nostram pertinet) reponere debeamus; non unâ ratione ac viâ demonstrari potest. Sed cum generatim ejusce fiducia

se tres quasi fontes aperiant; primus ex parte Dei, alter ex parte Christi, postremus ex parte nostri: hos exponemus in presenti capite, post ad nonnulla peculiaria fiducia argumenta descensuri.

Porrò ex his quæ hîc & deinceps nostrâ quadam methodo proponimus, facillè erit unicuique certa capita decerpere, quæ ordine digesta, suæ meditationi subijciat; atque ita nunc ad fiduciam, aliàs autem ad Dei amorem, aut maiorum patientiam, se, accommodatè genio suo, exerceat.

§. I.

Æterni Patris Vnigenitum suum tradentis summa adversum nos charitas.

In primis igitur de salute nostra optimè nos jubet sperare; immensa illa Patris cœlestis adversum nos charitas; quæ, ne genus nostrum, infelici in primo parente ruinâ convulsam atque disiectam, irremediabili damnatione periret, & spei omnis ac salutis exsors jaceret; suo quodammodo detractum sinu Vnigenitum noxæ dedit, & (quod eam in rem commendat Apostolus) *pro nobis omnibus, nobis inquam omnibus, tradidit illum.* Rom. 8. Cui uni in speciem argumento quàm efficax inest, & quàm multiplex fiducia ratio!

Primum: quòd ille Pater misericordiarum, nullâ aliâ re magis, ut maximè veller, demonstrare potuerit, quantopere illi curæ & cordi esset salus nostra; quàm si ex illius quodammodo infano desiderio, ad tam difficilem, insolentem, peregrinum, & non modò ab omni sensu & cogitatione nostra remotum, sed (si nostro sensu rem æstimemus) dignitati suæ parùm consonum, immò sibi probrosum ac dispendiosum, illius quærendæ ac conciliandæ modum descenderet: cum nemo sapiens ad tam insolitas & alias rei cujuscumque conficiendæ obtinendæ rationes deveniat, nisi qui hanc summè & unicè, omnique studio & contentione animi, effectam optaverit. F f 2. Quæ

Quæ ne quis forsitan insolentiùs à nobis exaggeratiùsve dicta existimet; attendat Beatum Ambrosium, qui, cum ad illud Apostoli respiciens; *proprio Filio suo non perierit*; dixisset, pulchro verbo usam esse Scripturam, ut Dei Patris erga nos pium propositum declararet: *Considera (subdit) affectum patrum. Quod pietatis est, quasi morituri Filij suscepit periculum, quasi orbitatis hausit dolorem, ne tibi periret fructus redemptionis. Tantum fuit Domino studium tuæ salutis, ut propemodum de suo periclitaretur, dum te lucraretur.* Sic Ambrosius.

L. 1. de Iacob. c. 6.

Secundò: quòd nobis unigenitum Filium tradens (quod summum equidem, & immensum, & donanti equale donum est) nihil jam utique nobis negaturus videatur, ut qui omnia cum illo & in illo nobis concesserit. *Qui enim (ut argumentatur Apostolus) etiam proprio Filio suo non perierit, sed pro nobis omnibus tradidit illum; quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? Ubi rursus S. Ambrosius: Pro quibus igitur quod super omnia est, dedit; potest fieri ut non in illo universa donaverit? Nihil enim excepit, qui omnium concessit auctorem.* Unde demum rectè colligit ad nostrum propositum: *Nihil est igitur quod negari posse nobis vereamur; nihil est in quo de munificentia divina diffidere perseverantia debeamus.*

Rom. 8.

Loco cit.

Tertiò: quòd eundem Filium suum dilectissimum tam inusitata atque incredibili suppliciorum immanitati subiciens, & nostrum ab illo debitum (cujus ille se vadem ac fidejussorem sponte dederat) extremâ severitate reposcens, id satagere visus sit; ut expetitis de Unigenito pœnis, justitiæ suæ cumulatè satisfaceret, & omni irâ suâ (si ita loqui fas) in innocentem illum effusâ, solam peccatoribus indulgentiam, solam reus misericordiam reservaret. Quò facere potest quod etiam dixit Apostolus; Deum proposuisse Christum, *ad ostensionem justitiæ suæ.*

Rom. 3.

Qua-

Quapropter non abs re dicere possumus; ut quemadmodum ille nunc vocari amat *Pater misericordiarum*; ita nos esse misericordiae filios; neque jam ipsius reformidare justitiam, sed misericordiam expectare debere. Jam enim, si unquam, proprium ejus opus, misericordia est; ulcisci autem atque punire (quod jam olim dixit Isaias) opus peregrinum & alienum ab eo. If. 28.

Quartò: Quocirca & istud summi quoque amoris fuit, & ingeniosa in commoda nostra solertia. Nam cum salutem nobis vitamque aeternam, saltè post totius gentis humanae miserabilem ab auctore suo defectionem, nollet absque pretio concedere; & de nostro pauperuli, miseri, ac rerum omnium egentes inanèssque essemus; ne qua nobis esset salutis diffidentia, ejusve difficiliùs comparandæ excusatio, pretium ipsum de suo appendit, nobisque in manum posuit; monetam probam, à se percussam, sibi que acceptissimam, Filium, inquam, suum prædilectum nobis contradidit, quo tanquam pretio salutis nostræ, ipsi Patri cœlesti representato ac redhibito, negotio facili ipsam comparemus atque adipiscamur beatam immortalitatem. In quem utique sensum non difficulter, opinor, adducemus verba illa dilecti discipuli; dum Deum ait sic dilexisse mundum, *ut Filium suum unigenitum daret*, vel (ut Arabicus legit) *dono daret*; nimirum ut eo tanquam condigno libertatis nostræ salutisque pretio, ab ipso Deo id oppidè avente, ac percipiente, vitam nobis commercemur aeternam. Joan. 3.

Atque ad hunc locum illa pertinet S. Anselmi perapposita meditatio: qui Deum Patrem misello homini, & unde se redimat non habenti, sic inducit loquentem: *Accipe Unigenitum meum, & da pro te*. Juxta ac si diceret: Non permittunt equidem justitiæ meæ leges, ut te gratis liberem ac salvem. Sed cum unde te redimas, non habeas, providet tibi misericordia mea, unde satisfacias justitiæ meæ, *Acci-*

L. 2. Cur
Deus homo.
c. 20.

Accipe Vnigenitum meum, & da pro te. Quo quidem præclaro & admirabili divinæ erga nos dilectionis invento; siue ad incensum in ipso Deo felicitatis nostræ studium contestandum, siue ad ipsam æternam salutem, non sperabilem duntaxat, sed promptam etiam ac parabilem nobis reddendam; nescio an quicquam non dicam à nobis cogitatione fingi, sed ab ipsa etiam Dei sapientia adinveniri possit accommodatius.

Tanta igitur fuit in Deo Patre tamque inflammata salutis nostræ cupiditas; ut debito nostro dissolvendo, de visceribus suis (ut dicitur) satisfaceret; & æternæ vitæ comparandæ, de suo quoque, siue de medullis Divinitatis suæ, unde quodammodo in manu esset nostra salus, nobis amantissimè condonaret.

Quintò: Quid si isti Patris nostri cœlestis desiderio exaggerando, istud etiam adjunxerimus? Eò hunc videlicet, in isto tanquam salutis nostræ commercio, Filij sui dilecti meritis devinciri & obligari voluisse; quò nempe, ita jam exigente justitiâ, chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, cancellaret ac induceret; & empram Vnigeniti sanguine perennem nobis beatitatem, si non nobis, at certò Filio, immò & nobis (in quos ille jus istud, velut in membra sua, transfulerit) justitiæ nomine deberet.

Igitur salutem humano generi cùm gratis omnino donare posset, debere maluit: non ullo sui tanquam compendij respectu (quippe qui hoc ipsum unde debitor existeret, gratis donârit) sed ut eâ obligatione susceptâ, (ut juxta humanos mores loquamur) in salutis nostræ voluntate, obfirmatum se ac fixum ostenderet; atque hinc affirmaret. spem nostram; dum aspicientibus allegantibusque nobis immensa Filij merita, iisque partam mercedem ab ipso Patre reposcentibus, audentior sperandi animus, majorque postulandi fiducia intercederet.

Audiamus hic rursus Doctorem Ambrosium, sed alio loco, in hanc ipsam rem verba facientem. Is enim Symbolum Apostolorum exponens, cum præmisisset; *nunquam magis quantâ clementiâ, quantâque potentiâ Redemptor noster abundaret, apparuisse; quàm cum mysterij hujus aggressus officium est;* subdit, eam ob rem divinam atque humanam naturam in Redemptoris nostri personâ quoddam inter se sacraminiisse commercium; ut testimonium ab humanitate Divinitas, præmium à Divinitate ferret humanitas: hoc est, ut sui vulneribus corporis magnitudinem erga nos Deus amoris ostenderet, & consortio Divinitatis recompensari sibi obedientiæ gratiam, & animus noster & corpus agnosceret. Hæc sci-
tæ Ambrosius.

In Symb.
Apost. c. 15.

Ad extremum id libet adjungere; quod quemadmodum Deus, nostri miserecendi gratiâ, identidem respicit in faciem Christi sui: ita optet nos quoque diligentius in eam intendere, ut hinc spem divinæ misericordiæ concipiamus. Estque proclive creditu; eum intus cum animo nostro occultè agere, quod pijs passim imaginibus expressum aspiciamus: amabilem nimirum Filij sui crucifixi speciem, ut salutis arrham, & aram misericordiæ, oculis nostris subijcere, eoque spectaculo ad certam salutis fiduciam nos provocare. Quam in rem præsertim efficax apparet illa figura, quæ Patrem æternum repræsentat in folio, vitâ defunctum Filij corpus manibus ac gremio complexum, admotâque ad ejus pectus dexterâ, hians lateris vulnus & adhuc stillans cruentis guttis (quod etiam pollice indicæque divinæ manûs interceptum, tanquam comprimi cernitur) sive ad dolorem commiserationemve, sive ad fiduciam atque amorem, ostentantem.

Ex quibus omnibus illud efficiemus denique: Deum ac Patrem nostrum modis omnibus salutem nostram desiderare; eamque adeo (ex immensa ejus misericordiâ, & Christi

si

sti meritis) in manu nostra esse: nisi forte sumus ita vecordes, aut tam fastidiosi ostores felicitatis nostræ, ut, cum ille nobis per omnia bene cupiat, ipsi miseri & infelices, quàm beati & felices, esse malimus.

§. 2.

Filij Dei, seipsum totum in cruce profundentis, incredibili nostri dilectio.

JAm ex parte Christi Domini ac Salvatoris nostri, quantum rursum nobis nascitur salutis fiducia?

Primò enim qui ita dilexit nos, ut nobis à morte sempiterna redimendis, seipsum daret in pretium, & venarum suarum ac cordis sui omnem sanguinem eà causâ profunderet, & ipsam denique dilectam animam suam traderet in manus inimicorum ejus; non deseret utique sub umbram alarum ejus confugientes, & in ejus passione ac morte spem omnem suam reponentes. Nimirum in manibus suis descripsit nos; neque oblivisci poterit filiorum uteri sui; eorum inquam, quos in cruce moriens, per summos dolores & angustias viscerum suorum, Deo cœloque quodammodo parturierit. ut iidem scilicet illi sint filij dexteræ sive felicitatis, quos ut filios aspicit supremi doloris sui.

Gal. 2.

Secundò: Atque huic confirmando exaugendoque fiducia argumento, plurimum id confert: quòd idem amantissimus Salvator, non utcunque pro omnibus nobis, sed pro singulis nostrum privatim & quasi separatim mortuus sit; ut cuique liceat fidenter cum Apostolo dicere: *In fide vivo Filij Dei: qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Eò videlicet, quòd (ut quidem sentit S. Joannes Chrysostramus, atque ex alijs idem licebit colligere) mors ejus & passio singulis nostrum perinde valuerit, atque si duntaxat pro uno quolibet nostrum illam subiisset; atque ita quemlibet dilexerit, ut vel pro unius cujuslibet salute, semetipsum prom-

promptè atque libenter tradidisset. Hæc enim sunt Chry-
sostomi verba locum illum Apostoli exponentis: *Decla-
rat hoc quoque par esse, ut quisque nostrum non minus agat gra-
tias Christo, quam si ob ipsum solum advenisset. Non enim re-
cusaturus erat, vel ob unum tantum exhibere dispensationem:
adeò singulum quemque hominem pari charitatis modo dilexit;
quo dilexit orbem universum.* Quibus affinia sunt illa S. Am-
broij in loco superius laudato, de ipso Patre ita loquentis:
*Mirè etiam addidit, scilicet Apostolus: Pro nobis omnibus L. 1. de Ja-
tradidit illum: ut ostenderet (inquit) quòd ita omnes diligit, cob. c. 6.
ut dilectissimum sibi Filium pro singulis traderet.*

Tertiò: Hinc verò etiam (de quo equidem dubitare *Blos. spec.
non possum; traditque expressè Abbas Blofius, & noster spir. c. 10.
Alphonfus Rodriques*) in cruce pendens sese pro singulis *Rodriq.
obtulit Patri, de nostrum singulis, de te, de me nominatim trall. de
recogitans, tuæque ac meæ salutis negotium (ut vel sic o- Pass: c. 6.
stenderet, quantopere ea ipsi cordi esset) specialiter Patri
commendans. Quod quidem ei non erat difficile, ob sin-
gularem rerum omnium comprehensionem, omnes perpe-
tuò ob mentis oculos habenti, & ob immensum amorem,
suum, ad singulos eorum, pro quorum salute moreretur li-
benter animum attendenti.*

Proinde ut olim summus Sacerdos, qui Christi figu-
ram gerebat, sanctuarium ingrediens portabat supra pectus
suum, vel (ut in Hebræo est) supra cor suum, certis gem-
mis insculpta nomina filiorum Israël; ut ad Deum acce-
dens eorum memor existeret, ac tribus omnes sigillatim.
Deo repræsenteret: *Portabit Aaron (inquit sacer textus) Exod. 28.
nomina filiorum Israël in rationali judicij super pectus suum,
quando ingreditur sanctuarium, memoriale coram Domino in
æternum.* Ita dicere possumus in rem nostram: Summum
nostrum Pontificem Jesum, dum in ara crucis sese hostiam
Deo pro mundi salute obtulit, omnium nostrum nomina.

portasse supra cor suum, uniuscujusque in illo summo ac generali sacrificio commeminisse, omnes nos Patri suo amantissimo, velut sanguine suo, quem eo momento reipsa pro nobis effunderet, conspersos representasse. Neque aliter sanè nunc facere, ingressum in sancta non manu facta, ut appareat vultui Dei pro nobis; pro salute nostrâ suscepta ac retenta vulnera eidem assidue exhibentem, inisque nos omnes nominatim descriptos, imò in ipso corde suo, tanquam in rationali pectoris sui, ad indelebilem memoriam insculptos, representantem.

Quartò: Ex quo rursus nova suboritur acuendæ spei ac fiduciæ ratio: cum attendimus Agnum illum immaculatum perpetuò in Patris oculis tanquam occisum alliterere, eoque vulnere suorum notas ac cicatrices, etiam in carne sua gloriosa, retinuisse ac cœlo inculisse, ut in Patris conspectu semper quasi crucifixus appareat, & salutem nobis efficacius exoret, nostræ pretium libertatis ostendens, & sanguinis sui stipendia de paterna manu reposcens. Sic enim præclare autor sermonis de baptismo Christi apud S. Cyprianum: *Sacrificium (inquit) quod in carne obtulit, sit in beneplacito Dei constat acceptabile, ut non minus hodie in conspectu Patris oblatio illa sit efficax, quàm eâ die quâ de sacro latere sanguis & aqua exivit; & semper reservata in corpore Christi plagæ, salutis humanæ exigunt pretium, & obedientiam donativum requirunt.*

Itaque qui semel pro peccatis nostris mortuus est, semper vivit ad interpellandum pro nobis; eoque impressas plagarum notas, velut vivam quandam mortis suæ imaginem, reservat in suo corpore; ut eo tanquam immolati habitu, penetrans in Sancta Sanctorum, in intima quasi Divinitatis adyta, paternum cor admoneat, urgeat, sollicitet; dum causam nostram expediat, nostræque salutis negotium in tuto ponat. Quâ contemplatione non uno loco ad fiduciam

duciam nos hortatur Apostolus. Quippe qui ad Hebræos scribens, ex eo quod habeamus Pontificem magnum, Jesum *Heb. 4.* Filium Dei, qui & infirmitates nostras in se suscepit easque expertus sit, & jam cœlos Patrem pro nobis exoraturus penetraverit; continuo infert: *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ; ut misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno.* Et alio in loco ejusdem epistolæ: *Habentes (inquit) fiduciam in introitu Sanctorum Heb. 10.* in sanguine Christi, quam initiavit nobis viam novam, & viventem per velamen, id est carnem suam, & Sacerdotem magnum super domum Dei: *accedamus cum vero corde, in plenitudine fidei &c.* Et ad Romanos etiam expressius: *Quis accusabit, inquit, adversus electos Dei? Deus qui justificat; quis est qui condemnet? Christus JESUS, qui mortuus est, immo qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis. Quis ergo nos separabit à charitate Christi? & quæ sequuntur.* *Rom. 8.*

Ultimo loco: ponderari possunt & illa ejusdem S. Pauli verba ad Corinthios scribentis: *Quoniam quidem Deus 2. Cor. 5.* erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum; & posuit in nobis verbum reconciliationis. Pro Christo ergo legatione fungimur, tanquam Deo exhortante per nos. *Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo.* Quibus quidem verbis, ingens, sive in Deo Patre, sive in ipso Filio, nos ad salutem adducendi desiderium, & tanquam ardor elucet, cum anxia cura & sollicitudine conjunctus. Nam in illis primis: *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi;* equidem mihi intueri videor, per omnes sacræ œconomix partes, pro salute nostra in ipso Christo operosam, fatigentem, & quasi sollicitam divinitatem. At postremis verbis Christum ipsum induci video, non quomodocunque salutem nostram cupientem, aut ipsam reconciliationis gratiam ultro nobis offerentem; verum etiam, ut reconcilia-

ciliari Deo & Salvatori velimus, quodammodo obsecran-
tem. Quid enim aliud est: *Obsecramus pro Christo*; nisi,
vice Christi, cujus ad hoc legatione fungimur, & quasi ipso
Christo obsecrante per nos? Prorsus ut in ipsum injurius
esse convincatur, qui ei diffidat tanquam salvare nolentis,
qui præ studio nostræ salutis, velut oblitus dignitatis suæ,
etiam descendit ad preces, etiam obsecrat, ut salvati
velimus.

L. i. de Ja-
cob c. 6.

Verùm hic facere non possum, quin huic loco confir-
mando præclara quædam sæpe in hoc capite laudati Medio-
lanensium Antistitis sanctissimi, verba subjiciam, eodem ar-
gumento nos in hunc modum ad fiduciam erigentis: *Con-*
sidera quem Iudicem habeas. Nempe Christo dedit Pater
omne iudicium. Poterit te ergo ille damnare, quem redemit à
morte, pro quo se obtulit, cujus vitam suæ mortis mercedem esse
cognoscit? Nonne dicit: Que utilitas in sanguine meo, si
damno quem ipse salvavi? deinde consideras iudicem, non con-
sideras advocatum. Potest iste se viorem ferre sententiam, qui
interpellare non desinit, ut paterna reconciliationis in nos con-
feratur gratia? Hæc Ambrosius sanè quàm præclare.

§. 3.

*Nonnulla sanctæ spei semina, ex donata nobis à Deo
bona voluntate.*

Possumus denique nonnullo habito ad nos ipsos respectu,
eam quam in Christi Salvatoris morte collocatam habeo-
mus salutis fiduciam, non parum accendere & corroborare:
non quasi in nobismetipsis, extra divinam misericor-
diam Christi que merita, spem ullam debeamus reponere;
sed quòd Dei gratiâ ac beneficio ij jam sumus, ut salutem no-
bis Unigeniti sanguine partam, congruenter à Deo sperare
atque expectare possimus.

Primò enim ei, qui, abdicatis prioris ætatis flagitijs,

ita se ad Deum converterit, ut sese jam in amicorum ejus numero censeat, non vanè conjectet: quantam spem & solatium addit, illa ex Apostolo ad Romanos scribente desumpta ratiocinatio? Si, ex summa & incredibili Dei adversum nos charitate, cum adhuc peccatores essemus, a deoque filij iræ & Dei inimici, Christus pro nobis mortuus est; nunc cum justificati sumus in sanguine ipsius, multò magis per ipsum esse salvandos. *Si enim (ut ibi subjungit) cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filij ejus: multò magis reconciliati, salvi erimus in vita ipsius.* Eodemque pacto justum quemlibet ad fiduciam rursus hortatur S. Ambrosius: *Accepisti, inquit, pignus Christi charitatis: quoniam qui pro te mortuus est, advocatus est tibi, & sanguinis sui mercem te servat. Et qui peccatorem reconciliavit Patri, multo magis commendat innocentem, & tuetur subditum, quia sit innoxium.*

Rom. 5.

Loco cit.

Nec absimilis est S. Bernardi in quodam sermone collatio: qui illam admirans divini cordis dulcedinem, quâ in cruce pendens ac moriens, orabat pro crucifigentibus se, eorumque qui per summum scelus atque immanitatem, suum ipsius sanguinem haurirent, sitiebat curabátque salutem: *Quomodo, inquit, potabis, Domine, desiderantes te torrente voluptatis; qui sic perfundis crucifigentes te oleo misericordiae tuae?*

Fer. 4.
hebd. pan.

Secundò: Si de tuorum vitiorum cæno nequedum totus emerisisti, attamen bonæ voluntatis es, & reipsâ cum Deo in gratiam redire desideras: est vel inde quod valde confidas Salvatoris meritis, ac propensæ ejus erga peccatores voluntati. Itaque ad spem te confirmet superiori affinis cogitatio. Si enim tanta est multitudo dulcedinis ejus, ut inter extrema crucis supplicia & mortis angores etiam pro execrantibus & execrantibus se exoret Patrem: quâ libentiâ complectetur & cordi apprimet peccatorem ad
cum

eum redeuntem, ductum scelerum suorum poenitentia, & cæcitatem suam ac vecordiam detestantem? Qui etiam idcirco Latroni ad se converso, & sui solam memoriam, cum in regni sui possessionem venisset, verecundè poscenti, confestim ipsum Paradisum, hoc est gloriæ suæ atque gaudij communionem, benignissimè pollicitus est: ne quisquam desperet scelerum veniam, si tantum pertæsus errores suos, ad eum recurrat cum fiducia, ejusque gratiam ac misericordiam exquirat. Quocirca & tu in Christum crucifixum, aspiciens, eumque Regem ac Deum tuum agnoscens, fideliter subinde rogabis, ut ijs te dignetur misericordiæ oculis respicere, quibus olim felicem latronem ad se confugientem attenderit; teque similiter anteaactæ vitæ lapsus exosum ac deplorantem, pretioso suo cruore mundare, & in gratiam clementer receptum, denique in partem gloriæ suæ ac felicitatis societatem, admittere.

Tertiò: Quòd si, præter bonam voluntatem Deo ferendi, eique placendi, ac tandem salvandi animam tuam; erga acerbissimos amarissimósque Domini tui cruciatus tenerum quendam sensum animi, affectumve non vulgarem in temetipso experiare; hinc nova nascetur & propria fidei ratio: cum & æquitati consentaneum sit, & multiplici experimento compertum, cum ijs præsertim ac propensius Christum salutare passionis suæ fructus communicare, qui illam crebrò ac libenter recogitant, & piâ saltem condolentiâ in ejus consortium venire student. Quemadmodum etiam demonstratum est in superioribus: in Christi passionem propensum ac devotum animum, peculiarem esse Redemptoris amicorum notam, & non obscurum indicium divinæ ad salutem destinationis; nihilque admodum proinde formidandum ei, qui pio studio Jesum crucifixum quaesierit. Quam in rem fortassis nonnihil conferet, quæ mihi ista commentanti succurrit cogitatio: Dominum no-

strum

strum IESVM, postquam amore nostri mortem subiit, & de hostibus communibus per crucem suam triumphavit, ad hanc suam gloriam, suamque erga nos charitatem perpetuo contestandam, & quod hinc sequitur, spem nostram ac fiduciam alendam, novum sibi *Crucifixi* tanquam cognomen adoptasse. Unde etiam illico post passionem ejus, Angelus mulieres alloquens; non jam, ut prius, eum simpliciter IESVM Nazarenum appellavit; sed *IESUM* (inquit) *Nazarenum crucifixum*. Marc. 16. Quali videlicet, ut olim Scipionibus, Africani & Asiatici cognomina ab gentibus illis devictis; ita Salvatori, post crucis certamen & victoriam, Crucifixi agnomen ad ipsius gloriam, & solatium nostrum, speique nostrae novum argumentum, adhaeserit.

Quarto: Vel ab ipso timore nostro, quo, omnia quasi circumspectantes atque paventes, suspecta habemus salutis nostrae negotia, sumere possumus etiam amplioris fiduciae causam. Hic enim sagacis sollicitudinis tanquam aculeus, non initium tantum, sed etiam quoddam argumentum salutis est: cum id electorum proprium sit, semper esse pavidos, & salutem suam cum timore operari. Unde est illud S. Augustini: *Discat timere, qui non vult timere: discat esse sollicitus, qui semper vult esse securus*. Serm. 214. de temp. Ille tamen timor moderatus semper esse debet, & temperatus fiducia; neque qualis est servi timentis plagas, sed magis ut filij aut Sponsae, ipsam per se parentis aut Sponsi offensam reformidantis.

Postremo: Et illud infixum haereat animo: Deum magis nostram in ejus bonitate fiducia, quam pavore timido atque anxio delectari: ipsique Christo multo esse jucundius, si hilarè atque amanter in ejus morte ac meritis spem omnem nostram constituere assvescamus. Ipius siquidem praeter ceteris honorat bonitatem inexplicabilem, qui amore ac fiducia ducitur: quippe qui hoc ipso demonstrat, amplius sibi perspectam esse passionis ejus efficaciam, & divini cordis dulcedinem penitus introspectisse atque gustasse.

Quamobrem etiam idem Redemptor noster, sub sua passionis initia, pavores nostros atque angores in semet suscipere voluit; non eò duntaxat, quò ipsius exemplo eruditi, irruentes in nos ejusmodi anxios affectus, cum patientia & magnanimi sub Dei nutus subjectione, sufferre condisceremus; sed hoc vel maximè, ut eà nostrarum infirmitatum susceptione, paventia suorum corda confirmaret ad fiduciam, iisque curis & angoribus animi, quos à nobis in se transtulisset, tandem aliquando careremus. Quemadmodum ait Beatus Ambrosius; Christum imminente passione, tristitiam nostram & tædia humanæ infirmitatis suscipisse: *Ut quia in carne sua, peccata nostra perimebat, marem quoque animæ nostræ, suæ animæ mare aboleret.* Et S. Leo sermone 3. de passione: *Nostra, inquit, infirmitatis affectus participando curabat, & penalis experientia metum subitundo pellebat. In nobis ergo Dominus nostro pavore trepidabat, ut susceptionem nostræ infirmitatis indueret, & nostram inconstantiam suæ virtutis soliditate vestiret.* Quibus similia habet S. Augustinus & alij.

L. 10. in
Luc. 22.

Quæ tamen præferim in illo regno pacis æternæ implenda sunt, intra cujus fines, neque dolor ullus aut gemitus, neque timor aut terror futurus sit: attamen etiam in hæc convalle plorationis, horum usum aliquem ac fructum possumus persentiscere, ut videre licet in Sanctis quàm plurimis, qui in pœnis suis pro dolore ingentem lætitiã, & in periculis pro timore summam securitatem, præferbant: id illo agente in membris suis, qui (ut ait S. Petrus Chrysologus) *venit suscipere nostras infirmitates, & suas conferre virtutes.*

Serm. 50.

§. 4.

Dictorum hoc capite conclusio.

Tot igitur & tantas fiduciæ causas habentes, magnum animo robar assumere, & quod naufraga solent in nau-
fra-

fragij periculo, si qua in nobis oboritur desperationis tempestas, spei nostræ anchoram, (quod etiam Joannis Thauleri monitum est) in abyssum divinæ Bonitatis, & in mare passionis Christi abijcere debemus: certi, nullâ re magis muleeri ac devinciri cor Dei, & salutem nostram in tuto constitui; quàm si nullâ rei nostræ aut commodi, & ne ipsius quidem æternæ mercedis, sed solùm Deo serviendi sollicitudine, totos nos ipsius amabili & adorandæ providentiæ commiserimus, atque in expansa Crucifixi brachia, inq; ipsum divinitatis sinum, amantèr fidentèrque projecerimus; prompti de paterna ipsius manu accipere, quidquid ille de nobis, sive pro tempore sive pro æternitate constituerit. Eum interim obnixè rogantes, per Christi vulnera & viscera misericordiæ suæ, ne unquam nos sinat separari à se, aut exeidere ab amore & gratia sua.

Istæ enim plena amoris ac fiduciæ, hominis in Dei manus (ut appellant) resignatio, mirificè divinam promeretur misericordiam, eumque homini adeò obstringit, ut pati non possit eum perire, qui Deo unicè confidens, seque totum (ex S. Bonaventuræ phrasi) ipsius misericordiâ involvens, omnem sui curam ac sollicitudinem in eum trans-

P. 3. Stim. c. 10.

tulerit, se seque integrè ejus arbitrio ac voluntati permiserit. Omittantur ergo de occultis Dei judicijs, prædestinatione, perseverantiâ anxij timores & caræ superflua, quæ etiam Christo peculiariter dilectas animas subinde exercent & sollicitant: illudque potiùs provideatur in præsentia, ne dum carnis nostræ aut virium nostrarum infirmitatem timiditati nostræ obtendimus, non tam de nobismet ipsis, quàm de divina bonitate aut potentia dissidere videamur; & tanquam Dei in nos accusare parum propensum animum, qui cùm se totum in cruce nobis profuderit, etiam se totum in cælo donare paratus sit. Unde meritò quærit, increpanti similis sanctus Ambrosius: *Vereris dubios vitæ* Loco supra cit.
anfra.

H h

anfractus, & adversarij insidias, cum habeas auxilium Dei, habeas tantam ejus dignationem, ut Filio proprio pro te non peccerit? Denique in vita B. Lyduvinæ legimus, Sacerdotem quendam eâ causâ post mortem detentum flammis purgantibus; quia non pro eo ac par fuerat, salutis suæ fiduciam in Christi passione collocaverit.

Parte 3.
c. 3.

Sed pergamus porrò spem nostram specialius acuere, ex ipsa Christi in cruce pendentis contemplatione.

C A P U T III.

Ipsam Christi crucifixi aspectum varia fiducia argumenta suppeditare.

IESU crucifixi mæsta simul amabilisque species, quem admodum piæ menti objecta, magna [uti postea ostendemus] ad divinum amorem in nobis excitandum vim obtinet: ita subjecta fidelibus oculis non exiguum est lætæ fiduciz incitamentum.

Ecquis enim, amabo, salutis æternæ spem abiciat, quantumvis multa & gravia peccaverit; cum Deum attendit amore sui pendentem in infami patibulo, & pro salute sua laceratum flagris, confectum vulneribus, verbo uno, per summos dolores atque extrema opprobria, inter crucis brachia expirantem: tantum ut infelicem atque ingratum homuncionem, suo mundet divino sanguine, Patremque ei placet iratum eundemque demum effectum sibi cohercedem, secum introducat in regnum suum?

Ut igitur, quisquis es, qui anxiam fortassis laboras salutis diffidentiam, aut spem inter metumque variè fluctuans, non pro eo ac par est, de Deo in bonitate sentis, superfluum metum vanumque terrorem abiciat; potes si volueris, in hanc similemve piæ commentationis formam in præsentia exerceri.

§. 1.